

Zbirka pesmi Vlada Kreslina se začne zelo koncertno, z nagovorom zbrani publiki: »A lahko prosim nekdo tam zadaj prižge luč?! Da vas vidim, da vas dojamem, da vas začutim, da vas objamem. Dober večer!« S tem razbije občutek nedostopnosti in na široko odpre vrata v lasten intimni svet, kjer ubira strune črne kitare. Knjiga je zasnovana osebno, saj poleg Kreslinovih pesmi vsebuje tudi njegove komentarje, ki razširijo kontekst. Nekateri izmed njih razkrijejo celotno ozadje nastanka pesmi, o pesmi *Reka* na primer zapiše: »Neke noči leta 2011 sva v samotni hišici nedaleč od reke Mure z Ahmedom Buričem – Buretom odprla še zadnjo steklenico in povedal mi je svojo pesem *Reka*. V tišini, polni zvezd in ljubega prijateljstva s tihim ozadjem Murinega šumenja, me je tako pretresla, da sem že zjutraj zaigral melodijo, ki je potem sčasoma prerasla v mojo *Reko*

.« Ob pesmi
Zibaj me

pa nam hudomušno zaupa anekdoto, kako mu je Tone Partljič zaradi utesnjenosti odsvetoval jadranje: »Nekaj let pozneje smo se z družino znašli na jadrnici in ga odlično razpoloženi tudi obiskali na njegovem Iloviku. Nekje med Kornati je nastala ta pesem.« Nekateri komentarji pa so le misli, hipni prebliski, premisleki o tematski plati neke pesmi. Za povrh je v knjigi objavljenih še nekaj rokopisov, ki pričajo o tem, da Kreslin navdih za pesem najde vedno in povsod – nekatere so naččkane na vozovnice, odrezke, samolepilne listke ...

Malokdaj se lahko tako zelo približamo ustvarjalnemu procesu in izvemo za navdihe, zato je še toliko bolj dragoceno, da nam jih zaupa človek, ki ceni dobro zgodbo in jo zna tudi povedati. Najpogosteje se Kreslin sicer sprehaja po preteklosti, zato je v njegovih pesmi veliko melanholije in nasploh obujanja spominov na »stare, dobre čase«. Naslovna *Zakartana ura* govori o uri, ki jo je njegov ded prinesel s soške fronte in zakartal v gostilni v Beltincih, v pesmi *Herman in moj oče*

pa se spominja, kako je bilo gledanje televizije pravi dogodek, ki je včasih vodil celo v rivalstvo: »Spremljala sta / olimpijade / astronave / kavbojce / Indijance / Vietnam / Kubo / svetovne miškulance / Herman je bil za Ruse / oče pa za Amerikance.« Njegove pesmi ne slikajo samo

nečesa, kar je že preteklo, ampak se poskuša z njimi vrniti v času, ga doživeti ponovno, ga okusiti in otipati. To se mu posreči v pesmi

Golob

, ko ga vonj po ocvrtem piščancu in restanem krompirju (po principu Proustovih magdalenic) izstreli v otroštvo in spominu na očetove golobe. Žal pa vedno ugotavlja, da je vse že prešlo, da poti nazaj ni: »Na polici se je prestopal golob. / Podoben tistim golobom / kaj – ravno takšen / kot so bili očetovi. Pa ne, da je isti, / ah, ne / toliko časa pa že ne živijo.« Ranljivost, ki jo pesmim daje tako osebno zastavljena knjiga, se kaže na vsakem koraku, tudi v pesmi za Aleša Debeljaka: »Strune sem zamenjal zate / dragi prijatelj / da bodo zveneje glasno in čisto / da bodo imele lep in dolg ton / da bo počakal še name.«

Današnja družba mu ni ravno po godu, saj ima občutek, da se pristni stiki izgublajo, in nezadovoljstva se otepa s pogledom nazaj. Ob pesmi *Sami naši* zapiše: »Zmeraj znova se mi v tujini dogaja, da mi pomagajo iz zagat, ali kar tako dobronamerno nudijo nasvete in pomoč, izseljenci iz bivše Jugoslavije. Dober, topel občutek je to.« V pesmi

Zibaj me

si zaželi vožnje z vlakom »nazaj v analogne dni«, kritičen pa je tudi do kapitalizma in potrošništva, ki delata iz ljudi bedake (pesem

Avtomat za kavo dela / Avtomat za kavo ne dela

) in tudi do politične situacije (pesem

Volivec

), zato najdemo v knjigi tudi nekaj angažiranih pesmi. Iz verzov vejeta jeza in obup nad tem, da se pozablja na malega človeka, da je vedno težje živeti zvest sebi in svojim. Nekaj utehe najde le v tem, da se vsaj pesem še upira takemu življenju: »a naj postanem nezaupljiv / in nedostopen / kako bom potem lahko napisal pesem? / Kako bom potem lahko napisal še kakšno pesem?« Za še večjo prisrčnost in živost poskrbi z vnašanjem prekmurščine in z izjemnim občutkom za ritem, ki ni opazen samo v rimanih pesmih, ampak tudi v tistih, napisanih v prostem verzu. Ker zna na preprost, a vseeno svež način povedati zgodbo, pri tem pa se opira predvsem na lastne izkušnje in ne zapada v klišeje ali posploševanje, s svojo pesmijo zaneti iskrico. Tudi zato ga Jani Virk v spremni besedi postavi ob bok Bobu Dylanu in Leonardu Cohenu in ga imenuje za »potomca srednjeveških trubadurjev in vagabundov«, ki so pesem spravili do ljudi. Pa naj bo le z besedami in glasom ali pa še s črno kitaro.

Informacije o knjigah so dostopne na [spletni strani](#).

Avtorica: Veronika Šoster

{fshare id=3365}